

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Martinem Křížem v právní věci

žalobce: Y. R., narozený X
státní příslušník X
bytem X

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra
se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2026, č. j. OAM-17/ZA-ZA11-ZA05-2026

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný v řízení o udělení mezinárodní ochrany zahájeném na žádost, kterou žalobce podal dne 6. 1. 2026, rozhodl, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a že řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval, že již rozhodnutím ze dne 30. 4. 2024 žalobci nebyla mezinárodní ochrana udělena, a v projednávané věci se tedy jedná o žádost opakovanou. Dále uvedl, že žalobce vycestoval letecky asi dne 23. 4. 2022 z X do

Lotyšska, odtud cestoval autobusem do Litvy, po 2 měsících lodí do Švédska, po 4 měsících do Dánska, odkud po 1 měsíci (v listopadu 2022) odcestoval do Turecka. Po pár dnech tam odletěl do Ruska na 2 měsíce a opět přes Turecko přiletěl dne 19. 1. 2023 do České republiky, ale pobyl zde pouhé dva dny, načež odcestoval do Litvy, kde pobýval do 12. 3. 2023, kdy přicestoval autobusem zpět do České republiky, kde od té doby setrvává. Žalobce neuvedl žádné jiné pobyty ve členských státech Evropské unie kromě již zmíněného Dánska, Švédska a Litvy a neměl žádná víza nebo povolení k pobytu mimo území Evropské Unie. První žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 2. 3. 2024 (dále jen „první žádost“), které žalovaný nevyhověl, žalobce odůvodnil obavou z uvěznění kvůli svému vztahu s manželkou (asi) X státního zástupce. V nyní projednávané opakované žádosti žalobce podle žalovaného uvedl totožné motivy svého odchodu i neochoty vrátit se do X, žádnou novou relevantní skutečnost neuvedl, a žalovaný proto neshledal důvody pro opakované posuzování jeho žádosti. Žalovaný doplnil, že ani z podkladu „*Informace OAMP: X – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 14. 3. 2025*“ a veřejně dostupných informačních zdrojů nebylo zjištěno, že by v X v poslední době došlo k nějaké změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, nebo která by svědčila o tom, že by žalobce mohl být v zemi původu vystaven pronásledování nebo mu tam hrozila vážná újma podle § 12 a § 14a zákona o azylu. Současně žalovaný neshledal (a žalobce ani netvrdil) žádné mimořádné skutečnosti. Žalovaný proto řízení o žalobcově opakované žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

3. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce uvedl, že poté, co se státní zástupce, s jehož ženou měl žalobce poměr, o tomto poměru dozvěděl, začal žalobci vyhrožovat, že mu způsobí újmu na zdraví. Proto žalobce musel prchnout ze země, jelikož onen státní zástupce má konexe na státní správu a bezpečnostní složky a žalobce měl vážnou obavu z toho, že by mohl těchto známostí využít za účelem způsobení újmy žalobci. Žalobce dále uvedl, že v období azylových řízení navštívil v Praze noční klub, odkud umístil fotku na sociální síť, načež se od známých dozvěděl, že na základě kontextu této fotky začal onen státní zástupce o žalobci v X prohlašovat, že je homosexuálem. V X přitom hrozí za homosexualitu až 3 roky vězení. Žalobce má za to, že by v případě návratu do vlasti byl pravděpodobně trestán na popud státního zástupce, který se mu chce pomstít, což by mohlo naplňovat až podmínky § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť žalobce má odůvodněný strach z pronásledování kvůli své (byť domněle přisuzované) sexuální orientaci. Žalobce nemohl tento důvod uvést u posledního pohovoru, jelikož pohovoru byl přítomen X tlumočník, který by mohl mít vazby na X. Proto se jedná o novou skutečnost, kterou nemohl žalobce v předcházejícím řízení uvést v souladu s § 11a odst. 1 zákona o azylu. V případě nového pohovoru by žalobce rád požádal o přidělení tlumočníka do ruského jazyka, který bude jiné národnosti než X.
4. Žalobce dále namítl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně neposoudil skutečnosti uvedené žalobcem a nezjistil stav věci v dostatečném rozsahu; pouze tvrdil stejnost důvodů bez řádného odůvodnění. Žalobce proto považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné.
5. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl. Ve vyjádření k žalobě konstatoval, že důvody v ní uvedené nejsou způsobilé zpochybnit správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobcem uváděné důvody, jež jsou shodné s těmi už dříve prezentovanými, byly dostatečně věcně posouzeny v řízení o první žádosti žalobce, která byla zamítnuta jako nedůvodná, což žalobce nezvrátil ani před správními soudy. Žalobcem nově namítanou skutečnost žalovaný označil za pouhý účelový žalobní

konstrukt, jenž postrádá oporu ve sděleních žalobce v řízení o jeho opakované žádosti. K tvrzeným obavám žalobce z X tlumočníka žalovaný podotkl, že žalobce měl ve svém zájmu uvést veškeré důvody své opakované žádosti pravdivě a v úplnosti. O této povinnosti byl ostatně informován už v řízení o jeho první žádosti. Pokud měl jakékoli výhrady vůči osobě tlumočníka, měl je přednést s příslušným odůvodněním ještě v průběhu příslušného úkonu či požádat o jeho změnu. Žalobce byl ale s participací jednotlivých konkrétních tlumočnicků v řízení srozuměn a materiály dokládající průběh a obsah tlumočených úkonů nedávají důvod k pochybám, že reálně uvedl vše, co prezentovat chtěl. Nadto mu nic nebránilo sdělit žalovanému cokoli nového kdykoli samostatně písemnou cestou. Za opodstatněné nelze považovat tvrzení, že žalobce předložil nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, neboť tak učinil až v žalobě a nikoli v průběhu správního řízení, přičemž důvody, které mu v jejich dřívější prezentaci údajně bránily, nemohou obstát. Žalovaný jednal zcela v souladu s řádně zjištěným stavem věci a s respektem k zákonným ustanovením i právům žalobce a přítomnost nových skutečností nebo zjištění neshledal.

6. Žalovaný připomněl, že dle ustálené judikatury je to právě žadatel o mezinárodní ochranu, z jehož sdělení správní orgán při posouzení důvodnosti jeho žádosti vychází (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013-38 či jeho rozsudek dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003-41). Proto žalovaný trvá na tom, že pokud žalobce neuvedl skutečnosti, jež by vyvolaly nutnost meritorního posouzení jeho opakované žádosti a ani správní orgán takové skutečnosti nezjistil, bylo namíste správní řízení z důvodu nepřípustnosti opakované žádosti zastavit. V podrobnostech žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
7. Při rozhodování o žalobě soud vycházel zejména z této právní úpravy:
8. Podle § 28 odst. 1 zákona o azylu mezinárodní ochrana se udělí ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu, rozhodne o udělení azylu.
9. Podle § 12 zákona o azylu azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
10. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
11. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.

12. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
13. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které
 - a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a
 - b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
14. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu řízení se dále zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
15. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce v rámci poskytnutí údajů ke své opakované žádosti o mezinárodní ochranu dne 12. 1. 2026 za přítomnosti tlumočnice uvedl, že je tádžické národnosti, vyznává islám, nemá žádné politické přesvědčení ani nikdy nebyl nijak politicky aktivní a má ženu a dceru, které obě nyní žijí v Y. Jako důvod své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že v X pracoval v obchodě, kde měl intimní poměr s majitelkou a její manžel mu vyhrožoval. Žalobce se nemůže do X vrátit, protože ten manžel je asi státní zástupce a žalobci tam hrozí nebezpečí. Na dotaz, zda tyto skutečnosti uváděl v rámci správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR, žalobce odpověděl: „*Ano, uváděl.*“ Žalobce se dne 22. 1. 2026 nevyužil možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí, nechtěl se k nim vyjádřit ani nechtěl navrhnout jejich doplnění či uvést jiné skutečnosti nebo nové informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu při posouzení jeho žádosti.
17. Soud přisvědčuje žalovanému v závěru, že žalobce svou opakovanou žádost o mezinárodní ochranu odůvodnil naprosto shodně jako svou předchozí žádost. To ostatně sám žalobce připustil dne 12. 1. 2026 při poskytnutí údajů ke své opakované žádosti, když výslovně potvrdil, že tyto skutečnosti uváděl v rámci správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Soud se nehodlá znovu zabývat posouzením těchto důvodů, neboť tak již dříve učinil jak žalovaný v rozhodnutí ze dne 30. 4. 2024 č. j. OAM-321/ZA-ZA11-ZA22-2024, tak i Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 13. 8. 2025, č. j. 32 Az 21/2024-40 (kasační stížnost podanou žalobcem proti zmíněnému rozsudku Krajského soudu v Brně Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 7. 11. 2025 č. j. 7 Azs 185/2025 – 31 odmítl).
18. Protože žalobce v opakované žádosti o mezinárodní ochranu skutečně neuvedl žádné jiné důvody než ty, jimiž odůvodnil svou předchozí, v pořadí první žádost, žalovaný jeho opakovanou žádost oprávněně vyhodnotil jako nepřipustnou a řízení o ní v souladu se zákonem zastavil. Nelze proto vejít na námitku žalobce, že žalovaný měl jeho opakovanou žádost posuzovat podrobněji, a to již proto, že byla odůvodněna zcela totožně jako první žádost, která už byla žalovaným posouzena dříve a jejíž zamítnutí potvrdil i správní soud.
19. K novým tvrzením o údajných obavách z pronásledování z důvodu jemu prisuzované homosexuality, která žalobce poprvé uvedl až v žalobě, nelze přihlížet, protože je žalobce mohl a měl uplatnit již v řízení před správním orgánem. Žalobci v tom naprosto nic

nebránilo. Soud považuje za krajně nevěrohodné a ryze účelové žalobcovo zdůvodnění, že tak u posledního pohovoru neučinil, protože mu byl přítomen pouze X tlumočník a žalobce měl obavu před ním o své sexuální orientaci mluvit, neboť by mohl mít vazby na X. Tuto obavu z „vynášení informací“, kterou soud nadto považuje za zcela neopodstatněnou, předně žalobce mohl deklarovat před započítím pohovoru, avšak nic takového neučinil. Za naprosto nesmyslný pak soud považuje argument, že žalobce měl obavu mluvit o své sexuální orientaci. Žalobce o sobě vypověděl, že je od roku 2018 ženatý, a opakovaně prohlásil, že měl v zemi původu intimní poměr se ženou (blíže nespecifikovaného) státního zástupce. V žalobě samotné – v rámci návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě – rovněž uvedl, že jeho obavy jsou nyní prohloubené *nařčením* z homosexuality. Je tedy zjevné, že žalobce, který své údajné označení za homosexuála vnímá jako nařčení z homosexuality, žádným homosexuálem není (a nikdy se takto ani neidentifikoval). O své heterosexuální orientaci mohl u posledního pohovoru hovořit zcela bez obav, stejně jako to činil doposud.

20. I kdyby bylo možno akceptovat žalobcovo tvrzení, že se obával svěřit s nově tvrzenými skutečnostmi před tlumočníkem X národnosti (což soud z výše popsanych důvodů odmítá), žalobce měl stále možnost své vyjádření, resp. nové důvody opakované žádosti o mezinárodní ochranu doplnit později, ať již písemnou cestou či opětovně ústně za asistence jiného tlumočníka či tlumočnice. Žalobce však této možnosti nevyužil, dokonce se jí dne 22. 1. 2026 výslovně vzdal. Z toho je zřejmé, že postupná výstavba azylového příběhu spočívající v dodatečném uplatňování nových skutečností až v žalobě je z jeho strany ryze účelovým jednáním, které je nutno odmítnout.
21. Byl to tedy žalobce, kdo zavínil, že skutečnosti jím nově uváděné v žalobě nebyly předmětem posouzení ze strany žalovaného správního orgánu v rámci řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu.
22. Pro úplnost soud dodává, že podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu žalobcem považuje za účelové i vzhledem k jeho bezprostřední časové návaznosti na odmítnutí žalobcovy kasační stížnosti usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2025 č. j. 7 Azs 185/2025 – 31, resp. na právní moc tohoto usnesení, kterým byl s konečnou platností uzavřen soudní přezkum zamítavého rozhodnutí žalovaného o první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Žalobce zjevně přistoupil k podání opakované žádosti pouze proto, aby se vyhnul nepříznivým důsledkům spojeným s tím, že řízení o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu definitivně skončilo s pro něj nepříznivým výsledkem.
23. Lze uzavřít, že žalovaný postupoval při rozhodování v dané věci v souladu se zákonem, a neporušil tedy zásadu zákonnosti zakotvenou v § 2 odst. 1 správního řádu. Protože napadené rozhodnutí není výsledkem správního uvážení, nemohlo ze strany žalovaného dojít ke zneužití správního uvážení. Žalovaný v souladu s § 3 správního řádu zjistil skutkový stav v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o opakované žádosti žalobce, neboť oprávněně vyšel z těch důvodů žádosti, které mu žalobce sdělil. Neporušil ani § 11a odst. 1 zákona o azylu, neboť řádně posoudil přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany a to, zda žalobce uvedl (nebo zda se objevily) nové skutečnosti nebo zjištění. Žalobcovo tvrzení, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, je pouhým subjektivním názorem žalobce, který žalovaný a stejně tak ani soud nesdílí, neboť v řízení o opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu splnění těchto podmínek rozhodně prokázáno nebylo.

24. Protože soud v projednávané věci neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. o věci samé rozhodl bez jednání.
25. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a procesně úspěšnému žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec jeho úřední činnosti v řízení nevznikly. Soud proto ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 11. června 2026

Mgr. Martin Kříž v. r.
samosoudce